

TERRA e TEMPO

número especial

unión do pobo galego

NOTA LIMIAR

Estes testos que hoxe presentamos a todo o pobo galego non teñen un caraiter definitivo. Son un primeiro esbozo do que nós pensamos que debe ser a revolución galega e o camiño que debemos recorrer pra acadarmos a liberación nacional e social da nosa Terra.

Estamos certos de que nestas páxinas teránse deslizado inesaititudes e pode que erros. Tamen sabemos que haberá nelas insuficiencias debido a un inesaito coñecimento da realidade galega ou tamen debidos a deficiencias do noso análisis sobor desta realidade.

Agradeceremos, pois, todas as críticas e aportacións que se nos faigan tanto por persoas coma por organizacións que compartan as nosas arelas e que queiran participar na loita por unha Galicia ceibe e socialista.

U. P. G.

**TESTOS
PROGRAMATICOS
DA UNION
DO POBO GALEGO**

OS DEZ PUNTOS

1. GALICIA E UNHA NACIÓN E COMO TAL TEN DEREITO A SUA AUTODETERMINACION

A U.P.G. é o partido nacionalista de Galicia e, neste punto, sigue a doutrina de Castelao en « Sempre en Galiza ».

Decimos que Galicia é unha nación porque nela danse todas as condicións esixidas pra que unha comunidade de homes constituía unha nación. Somos unha unidade étnica, lingüística, cultural, xeográfica, económica. Somos, polo tanto, unha *nación*. non constituímos, non embargantes, un *estado*. Unha nación pode estar dividida en dous estados (Vietnam, Corea, Alemaña) e pola contra, un estado pode estar integrado por varias nacións recoñecidas, libres e autodeterminadas (Unión Soviética, Yugoslavia). O caso de Galicia é o de unha nación anexionada (históricamente pola forza) a un estado chamado Hespaña que non recoñece a súa existencia i exerce contra dela un imperialismo é un colonialismo secular, do mesmo xeito que o fai contra Euzkadi e Catalunya. Nós non pretendemos nin queremos que Galicia seña unha nación. Galicia xa é unha nación. Queremos somente darlle a Galicia o nome que lle corresponde en boa lóxica. E ademais queremos que Galicia exerza o dereito que lle

corresponde a toda nación en boa democracia : o dereito dos pobos á súa autodeterminación.

A mellor e mais sensata definición de nación foi feita por Stalin (« O marxismo i o problema nacional »). Pra o líder e autor soviético un grupo humán é nación, cando se dan nel as seguintes condicións : ter idioma e territorio propios, unha economía propia e uns hábitos psicolóxicos particulares que se refreixan nunha comunidade de cultura. Nós estamos seguros de que Galicia posee un idioma e un territorio propios, unhas necesidades económicas diferentes ás do resto do mundo (xa que constituímos unha rexión xeo-económica moi clara) ; e, non hai duda, temos unha psicoloxía, unha maneira de nos comportar propia, de xeito que calquera persoa non galega decátase da existencia dun «caraito», dunha «maneira de ser» galega que contrastan vivamente cas do resto de Hespaña. Esta psicoloxía especial foi capaz de producir unha cultura orixinal e unha riquísima literatura. Somos, xa que logo, unha nación.

A U.P.G. non é rexionalista. A *rexión* é hoxe un concepto estritamente económico ou xeo-económico. A xeografía e a teoría do desenvolvemento rexional utilizan profusamente este termo. Unha rexión é unha unidade xeo-económica dentro da cal as semellanzas son meirandes que as diferencias, coas realidades en torno. A rexión Galaico-Duriense (que comprende Galicia e o norte de Portugal) é unha clara mostra de *rexión*. O val do Guadalquivir constiúe unha rexión. Catalunya está dividida en dúas rexións (A Costera-Catalana e o Val do Ebro). Independentemente do factor rexional, é evidente que a nación galega utiliza os re-

cursos de unha parte (o norte do Miño) da rexión Galaico-Du-
riense ; que o Val do Guadalquivir, « rexión perfeuta », non é
unha nación, e que Catalunya, si que o é, a pesares de estar
dividida a súa vida económica en dúas rexións (ou en catro, si
contamos a zona pirenaica e a zona industrial de Barcelona).
Nós non podemos, pois, sermos rexionalistas. O rexionalismo e
as teorías do desenrolo rexional poden conducir—como medidas
teinocráticas e neoliberás—a crear unha descentralización que
favoreza un florecimento novo e armónico do capitalismo en
toda a extensión do aitual Estado hespañol. Pero a U.P.G.
(ademais de ser unha forza enemiga da teinocracia, do neo-
liberalismo e do capitalismo) non se satisfai con que a adminis-
tración de Hespaña se descentralice, ou con que a economía
hespañola se rexionalice. A U.P.G. declara que as arelas de Ga-
licia soio serán satisfeitas cando o noso pobo escolla libremente
o seu destino e, de escoller a federación cos outros pobos da
aitual Hespaña e Portugal, somentes o fará mediante unha
federación libremente paitada por cada unha das partes : Ga-
licia, Euzkadi, Portugal, países Catalás e Castela.

A base xurídica da nosa postura está no dereito á libre
autodeterminación dos pobos establecido no dereito interna-
cional e na Carta das Nacións Unidas. Si Galicia é unha nación
ten dereito a decidir do seu destino ; unida ou separada como
millor lle pareza. A U.P.G., non embargantes, desexa que o fu-
turo de Galicia estea unido ó das restantes nacionalidades Pe-
ninsulares i Europeas, sempre e cando a tal Unión Europea
estea constituída como unha democracia popular — a única

que nós aceptamos — e baixo o signo de socialismo. Como nacio-
nalistas revolucionarios rexeitamos o patriotismo burgués hes-
pañol e o patriotismo europeísta. Quede claro : non queremos
unha Europa na que o vello chovinismo nacional seña substituído
pola teinocracia capitalista ou polo novo nazismo europeísta.
Queremos ser o pior enemigo do europeísmo nazi e do euro-
peísmo capitalista do Mercado Común. Nós queremos unha
Europa socialista e democrático-popular, adicada a axudar a
revolución nos países asoballados de todo o mundo, a favorecer
o progreso de todos os pobos i en diálogo con todas as culturas.

O noso programa non é unha síntese de nacionalismo e
socialismo. Somos nacionalistas porque somos revolucionarios.
O noso socialismo supón o nacionalismo. Pero do memo xeito
e dada a especial contestura da nación galega, o noso naciona-
lismo soio é posibel como socialismo. Por esta razón estamos cos
pobos que loitan pola liberación en todo o mundo. O inter-
nacionalismo proletario é un principio fundamental do noso
nacionalismo e condenamos ós que, invocando o marxismo trai-
cionan cada día o internacionalismo. Galicia, o corazón da
U.P.G. (e si tivera poder dabondo, o seu brazo) está cos labregos
e obreiros de todo o mundo (ver *Terra e Tempo*, nº 5 Leuter
Bembo, «Nacionalismo e internacionalismo revolucionario»). O
noso nacionalismo é herdeiro do vello e glorioso Partido Gale-
guista. Pero temos boas razóns pra tratar de afastarnos da súa
línea burguesa e idealista. A razón suprema é que os que man-
teñen as nosas características nacionais non son os burgueses
galegos, sinon os proletarios, os labregos e os mariñeiros de
Galicia. A diferenza de outras nacións sometidas polo centra-

lismo Castelán, Galicia caracterízase porque a súa burguesía renunciou a manter as características nacionais. Ademais, esta burguesía é, moitas veces, de orixe alleo ó país. Pola contra, o duro e sufrido pobo galego permaneceu fidel á súa terra e á súa nacionalidade. Por estas razóns, o pobo galego non respondeu con rapidez e decisión ó vello nacionalismo galeguista : porque era un nacionalismo burgués. O pobo galego non é galeguista na medida que o galeguismo non é popular, isto é, revolucionario e socialista. Por este motivo os aituás galeguistas burgueses adoutan un vago rexionalismo que o vello Partido Galeguista e Castelao tiñan totalmente rexeitado. As súas aspiracións non poden ir moi lonxe pois non teñen o apoio da súa propia clase — a burguesía — e saben que unha forte politización e mobilización do pobo galego acabaría cos seus privilexios. Soio o nacionalismo da U.P.G. é posíbel en Galicia, porque é o nacionalismo revolucionario, o nacionalismo dos traballadores, o nacionalismo das masas populares.

2. O POBO EXERCERA O PODER EN GALICIA

Nós aspiramos a que o poder sexa exercido en Galicia polos seus estamentos sociais de base : proletarios, labradores e mariñeiros. Sabemos que este «*poder dos traballadores*» estará respaldado polos millores intelectuais e técnicos do país e, tamén por un enorme seitor de pequenos propietarios. Pero as nosas masas, as que levarán algún día o peso do poder son as obreiras das vilas, as campesinas das aldeas e as mariñeiras do litoral. Isto é, o 90 % da poboación de Galicia. A U.P.G.

está ó servicio dos seus intereses, por eso é unha forza marxista de esquerdas. A U.P.G. está empeñada, pois, nunha loita cuio fin é que o poder sexa exercido polo pobo.

No apartado den anterior declarámonos nacionalistas. Agora compre aclarar que o noso nacionalismo endexamáis nos levará a aceptar unha Galicia nacional pola súa forma e burguesa pola súa estreitura (ver «Constitución da U. P.G.»). Nós queremos que Galicia sexa unha democracia popular, entendendo por tal, un país gobernado polo pobo e non pola burguesía como ocorre nas democracias liberais...

Creemos con Carlos Marx, que o estado é *sempre* un instrumento de opresión dunha clas sobor de outra. As chamadas democracias-liberales son un instrumento de opresión nas mans da burguesía contra os traballadores. Enporiso nos queremos instaurar en Galicia unha democracia popular que sexa un instrumento de opresión das clases traballadoras contra a burguesía. Pensamos que soio así poderemos chegar a unha Galicia non dividida en clases. Pra lograr un país sin clases o único camiño e facer desaparecer a clas condenada pola Historia á desaparición : *a burguesía. Todo Estado é unha dictadura*, un órgano que limita a liberdade humán, un instrumento alleante que, nunha etapa futura, haberá que eliminar da humanidade. Pero entretanto, *temos que utilizar o Estado pra destruír ós nosos enemigos de clas* : os capitalistas.

Traballamos, pois, por unha Galicia dona do seu estado (ver *Terra e Tempo*, nº 1 «No nome de Castelao»), o que ten o mesmo que decir, por un estado galego propiedade dos traballa-

dores... A U.P.G. considera, pois, que a democracia popular que se instaure en Galicia terá que empregar dous métodos. Como dixo Mao Tsetung («Discurso de clausura na II sesión do Primeiro Comité Nacional da Conferencia Consultativa do Pobo Chino» 23 xunio 1950) da súa dictadura popular-democrática : «Cos enemigos, emprega a dictadura,esto é, non lles permite, polo período que sexa necesario, participar en actividades políticas e obrígalles a obedecer as leis do Goberno Popular, a traballar e a transformarse, mediante o traballo, en xente nova. Co pobo, pola contra, emprega a democracia e non a coacción ; esto é, permítelle participar nas actividades políticas e non lle obriga a facer esto ou aquilo, sinon que o educa e persuade por medios democráticos».

Falase eiquí de enemigos contra quen hai que dirixir a dictadura. Estes enemigos son os capitalistas e máis todas as xentes de ideoloxía feixista ou antisocialistas. O pobo considerará a esta minoría da nosa poboación como enemigos do orde público. Do mesmo xeito que o Estado persigue e priva dos dereitos cívicos ós ladróns, traficantes de drogas, explotadores da muller, asesinos, etc., tamen o fará con quen desenrole actividades que vaian contra os intereses do pobo, esto é : do 90 % da poboación. Ademais a forza e a violencia, factores non democráticos, terán que ser empregados polo pobo no intre do asalto ó poder burgueses. Nin o imperialismo U.S.A., nin a reacción hespañola, permitirán nunca que Galicia pase ó socialismo por vía pacífica. Por eso, a U.P.G. considera que a forza e a violencia teñen de ser empregadas pra que o noso país ingrese no

luminoso futuro do socialismo. E, unha vez ocupado o poder por o pobo a violencia poderá tamen exercerse contra as forzas esteiores a Galicia que pretendan destruír o socialismo por vía imperialista e agresiva. Tal e como está hoxe o mundo, a batalla contra o imperialismo é mundial e debe ser cousa dos revolucionarios de todo o mundo, como ben dixo Che Guevara na súa comunicación á Tricontinental. Xa que logo, unha vez ocupado o poder, a nosa forza e a nosa violencia poderán exercerse tamen fora das nosas fronteiras, na defensa de outros pobos que loiten pola súa liberación.

Pero xa que dixemos que o noso sistema futuro será a democracia popular, imos precisar algunhas das condicións que a U.P.G. eisixe a tal situación :

1) O goberno estará exercido polo partido dos traballadores de Galicia : a *Union do Pobo Galego*. Isto non quer decir que a U.P.G. non poida unirse ou federarse con outros partidos esquerdistas que persigan a transformación revolucionaria da nosa realidade. En canto ós burgueses, gozarán do dereito de asociación e de liberdade de expresión, pero serán desposeídos das súas riquezas e dos seus medios de produción. Neste senso, as confesións relixiosas serán tamen desposeídas das súas riquezas e os seus ministros terán as obrigas de calisquer cidadán, aínda que poderán facer calisquer clas de aitos de culto, e o Estado cederalles, a petición, o uso das igrexas, e poderán aprender ós fillos dos creentes que o desexen, as súas doutrinas respeitivas.

2) O Goberno do Pobo coidará de poñer en marcha un sistema de pedagogía política que lle permita o cidadán coñecer a ideoloxía e os matices e direccións diversas da Revolución, as cuestións esenciais da economía e o mecanismo do aparello estatal. Esta vasta politización popular terá como órganos os círculos de discusión libre que se establecerán en cada unidade produtiva (seición de frábica, barco, parroquia rural, cooperativa, comuna, facultade, etc.). Isto converterá a Galicia nunha grande ágora libre e democrática.

3) O pobo terá o control dereito sobor do aparato represivo do Estado (exército, policía, etc.). Como nós pensamos que o socialismo soio se pode implantar mediante unha loita armada de liberación, o exército será un organismo popular nacido desa mesma loita. A democracia interna do exército popular é algo imprescindíbel. Por eso o Goberno e as masas controlarán ós seus xefes especializados, introducindo un constante traballo político no seno de cada unidade.

Terminamos decindo que a democracia — o goberno do pobo — non pode cristalizar nunha institución determinada, sinon que debe ser un método dinámico e progresivo. Lonxe de ser un sistema establecido a democracia é un proceso. Por eso a U.P.G. proclama a necesidade dunha participación cada volta meirande das masas no labor de Goberno, baseada nun sistema pedagóxico orientado á crecente participación popular e á crecente consciencia histórica do pobo. O final deste vasto proceso será a supresión da democracia porque o memo Estado terá desaparecido. Isto ocurrirá cando en todo o mundo triunfen o

socialismo e a democracia tal e como nós os entendemos. Pero antes de todo isto, o pobo exercerá o poder en Galicia mediante a democracia popular e impondrá o sistema socialista de produción.

3. OS MEDIOS DE PRODUCCION DISTRIBUCION E CRETO PERTENECEN O POBO

A U.P.G. loita polo sistema socialista. Pretendemos que o pobo recolla o que é seu. A propiedade dos medios de produción, distribución e creto está hoxe nas mans da burguesía galega e dos imperialistas non galegos que tratan a Galicia como unha colonia (ver «Embalse non, xusticia si» e *Denuncia* num 2, ambos contra o trato colonial que lle deron FENOSA e o Réxime feixista ós labregos de Castrelo de Miño). A U.P.G. declara que eses bens pertencen ó pobo e que deben pasar as maus do pobo.

A democracia popular sería unha ilusión si o poder político e militar non estivera unido ó económico. A U.P.G. é, pois, socialista e identifica a democracia popular co socialismo.

O socialismo da U.P.G. ten por oxetivo suprimir o traballo alleado (e a plusvalía) que é consecuencia da propiedade privada dos medios de produción. Ou o que é o mesmo : a U.P.G. nega o dereito a mercar o traballo alleo. As reivindicacións socialistas da U.P.G. non se satisfan con melloras de salarios nin mellorando as condicións de vida do pobo (tal e como as concibe o capitalismo en todas as súas formas : como posibilidade de consumo). Pola contra, a U.P.G. coida que o traballo asalariado é un xeito

de escravitude e que, mentras subsista, non é posíbel o desenrolo libre e normal da persoalidade humán.

Pra que o traballo chegue a ser traballo liberado é preciso un longo proceso de transformación da economía e da totalidade da vida humán, cúa condición indispensábel é que os medios de produción sexan propiedade do pobo.

4. A COLEITIVIZACION DO AGRO COMENZARA CUNHA ETAPA COOPERATIVA COMO FASE PREVIA A FORMAS MAIS DESENROLADAS DE SOCIALIZACION

Galicia é un país agrícola e a meirande parte da súa poboación está formada por pequenos campesiños cuías condicións de vida son, na maioría dos casos, peores que as do proletariado. A U.P.G. concentra a súa atención dun xeito especial no problema do minifundio e pretende — como condición máis importante pra facer a revolución en Galicia — despertar ós labregos galegos do seu letargo económico, político e cultural. O pequeno labrador é o núcleo da poboación galega e a súa mobilización será a base do futuro socialismo. Respeito dos pequenos campesiños a postura da U.P.G. exprésase nos seguintes puntos :

1) Na medida en que non esplotan traballo alleo o Estado socialista non debe espropiar os seus bens de produción. Tam pouco pode obrígalos a se colexitivizaren pola forza.

2) O Estado socialista ten que se apoiar neles o mesmo que nos obreiros. Isto é tanto máis importante canto máis grande é a participación destes pequenos propietarios na composición da poboación do país.

3) O modo de produción destas clases é pouco rentábel e, pola súa condición económica, non están capacitados pra introducir nas súas explotacións os avances da técnica que eixen grandes inversións e unha división técnica do traballo ; isto é : convertírense en empresas dunha meirande emplitude.

4) O Estado socialista debe facilitar a estes sectores os medios pra melloraren a súa forma de produción.

5) A mellora da produción ten como consecuencia inmediata a colexitivización, si se mantén o principio de non apropiación do traballo alleo.

6) O Estado socialista ten a misión de convencer ós pequenos propietarios rurais das ventaxas da colexitivización e de facilitarlles os medios pra realizala dun xeito progresivo en beneficio, non soio destes sectores sinon tamen da totalidade da poboación.

7) A formación de cooperativas de produción e comercialización é o paso inicial, pois, pra estes sectores.

Dada a difícil situación do campo galego caracterizada polo minifundio miserábel, a falla de maquinaria, abonos e cultivos

racionales (que dado o pequerrecho das leiras non poden seren plenamente utilizados sin unha previa ordeación en unidades superiores) e a tendencia do campesiño á economía de circuito pechado ; a coeitivización é o labor máis urxente de calisquer sistema que se preocupe, por pouco que seña, da sorte dos nosos labradores.

A reforma máis moderada posíbel é a cooperativización dos pequenos propietarios. A cooperativización será, xa que logo, a base operativa do programa agrario da U.P.G. Isto non quer decir que vaíamos a obrigar pola forza ós campesiños a formaren cooperativas. Nós pensamos que eles non se van opoñer a estas medidas. Coidamos, pola contra, que o chamado «espritu rutinario» e a chamada «desconfianza» do labrego son aitudes moi lóxicas ocasionadas polo abandono i o engano secular de que ten sido (e segue a ser) vítima este seitor básico de Galicia. O labrego, chegado o momento, saberá distinguir o que lle conven e o seu «espritu reaicionario» non é de ningún xeito tan grande como o dos que se apoian neste tópicoo pra evitaren o comunismo campesiño.

Tendo ademáis en conta que a solución tradicional da miseria do minifundista consiste na emigración ca subseguinte transformación do labrego en obreiro asalariado nun país estrano e nunha aitividade económica que inicialmente descoñece, non parez imposíbel nin improbábel que os campesiños estean dispostos a se convertiren na súa propia terra en obreiros do Estado. No intre en que os campesiños estean dispostos e o

Estado capacitado pra dirixilo, as cooperativas de produción transformaránse en cooperativas de traballo, en empresas agrícolas estatales.

5. A PEQUENA EMPRESA E MAIS A INDUSTRIA ARTESANAL SERAN CONCENTRADAS EN UNIDADES PRODUCTIVAS SUPERIORES

A política da U.P.G. con respecto a produción artesán-ríxese polos mesmos principios que a que se sigue cos pequenos campesiños e cos pequenos mariñeiros do «minifundio da pesca». Tratarase, pois, de aumentar o rendimento mediante fórmulas asociativas que permitan introducir as ventaxas (ou unha parte delas) da produción industrial sin convertirlas estes seitores industriás en asalariados, permanecendo, nunha primeira etapa, no marco da pequena propiedade. Isto é, do cooperativismo. Fomentaremos, pois, o cooperativismo artesán e mariñeiro, do mesmo xeito que o labrego. Enténdase, non embargantes, que a nosa intención é chegar (cubriendo todas as etapas e ó ritmo máis aconsellábel) á total coeitivización da produción. O camiño desta coeitivización debe ser distinto pra os seitores artesáns e pra os obreiros. Cada estamento humán ten os seus caracteres e nós aituaremos en consecuencia. Por outra banda, a U.P.G. non considera preciso impoñer a coeitivización nos seitores pequeno-burgueses do mesmo xeito que nos campesinos. Existe unha grave contradición entre os proletarios e os capitalistas. Nós solucionarámola desposeendo ós capitalistas. Despois existen, no seno do pobo, outras contradicións entre pequenos

agricultores, pequenos propietarios mariñeiros, pequenos propietarios, artesáns e mais o proletariado. Existe ademais, a contradición fundamental que opón a todo o pobo (composto polos seitores devanditos) co sistema capitalista burgué.

A U.P.G. coida que pra levar a cabo a coeitivización destes seitores hai que partir de dous principios firmes. Un, baseado no progreso teinolóxico, que proclama a necesidade de concentrar as pequenas industrias en unidades modernas, grandes e eficaces. Outro, baseado no socialismo científico, que nega o dereito de un home a mercar o traballo de outros homes. Seguindo o primeiro principio o Estado favorecerá a unión dos artesáns en forma cooperativa, respetando a propiedade das aportacións individuais. Estas empresas así formadas, por concentración, tenderán a millorar a súa produción e a afastar do traballo ós seus propietarios. Neste intre, a man de obra inicial — constituída polo artesán, a súa familia e un pequeno número de oficiais e aprendices — comenará a estar totalmente formada por asalariados, namentras que os antigos artesáns pasarán a dirixir a empresa e a beneficiárense do seu rendimento. Isto é, o artesán pasa a ser un burgué que deixa o banco da motora, o serrón de carpinteiro ou o mostrador da tenda, por un confortábel sillón no consello de administración da cooperativa. Entón é cando, aplicando o segundo principio que nega o dereito a mercar o traballo alleo, o pobo, o Estado, apropiaránse da empresa cooperativa e os artesáns que a constituíron pasarán á categoría de directores técnicos ó servizo do Estado. Veleiquí como a xestión artesán será fundamental na construción da

futura Galicia socialista e como estes seitores son tan importantes pra o desenrolo eficaz e armónico da nosa sociedade.

E non se trata de facer unha manobra de engaño nin unha trampa. A U.P.G., dende sempre, falou claro e seguirá falando. Os pequenos empresarios e artesáns aceptarán as ventaxas do socialismo e da coeitivización porque lles interesa. Saberán que desempeñando a función devandita na edificación do socialismo, o seu estilo de traballo e a súa preparación profesional levaraos a postos de dirección, mentras que ca aitual evolución do desenrolo capitalista terminarian sendo absorbidos pola grande empresa, polos monopolios, rematando fatalmente na proletarianización. No máis profundo da sicología artesán non está — aínda que o pareza — a pasión da propiedades sinon o desexo de seguridade familiar e de continuidade no traballo. Isto atoparíanno no socialismo, mentras que a concentración capitalista os levaría a súa desaparición como seitor e a destrución de súa obra persoal, sin as ventaxas que lles ofrece a coeitivización.

En consecuencia, a política da U.P.G. no que fai á pequena empresa está baseada nos seguintes puntos :

1) O feixismo e sostido polas clases medias e a pequena burguesía. Collidos entre o proletariado e mais o capitalismo, estes seitores atopan no Estado totalitario unha forma de subsistencia. Este é o orixen do aitual Estado hespañol, consecuencia dunha insurrección militar apoiada polas clases medias.

2) A pesares de que o feixismo pode ser considerado como unha fórmula de clases medias de feito soio constituíe unha

alianza destas ca alta burguesía, na que o gran capital atopa tamén a fórmula pra seguir co seu desenrolo. Na medida en que o capitalismo se sinte seguro do seu poder económico, vólvese de novo contra as clases medias e continua ca concentración de capital. As clases medias non consiguen co feixismo mais que un aplazamento.

3) Esta alianza da oligarquía cos seitores medios pódese dar tamén dentro do sistema do liberalismo parlamentario clásico. Exemplo típico : Francia.

4) A hora de considerar a toma de posición dos distintos seitores sociais cara os oxeitivos revolucionarios, compre ter presente que certos grupos non se opoñen a estes polos oxeitivos mesmos, sinon polas dificultades de adaitación perante o período de transformación revolucionaria. A política da pequena burguesía e dos seitores medios está condicionada pola necesidade de seguridade. Polo tanto, si esa adaitación se facilita e se ofrecen garantías a eses seitores, e posíbel alterar o sistema de alianzas de clas en favor do proletariado.

5) A U.P.G. considera, polo tanto, necesario ofrecer garantías ós seitores medios, así como destacar diante destes as ventaxas que o socialismo reporta pra todos. As fórmulas concretas pra realizar a orientación destes seitores adoutaranse despois dun estudo coidadoso das condicións económicas destas clases e das forzas productivas que os compoñentes delas poden aportar ó sistema socialista de produción.

6. A GRANDE EMPRESA CAPITALISTA SERA SOCIALIZADA DUN XEITO IMEDIATO

Como xa dixemos no punto 5, a U.P.G. mantén o principio da supresión do dereito a mercar traballo alleo. Como a grande empresa capitalista funciona sobor da base de que uns poucos homes — os burgueses — mercan o traballo dunha masa de homes — os proletarios —, a U.P.G. declara a necesidade de socializar esta forma de produción pra suprimir a explotación do home polo home. A industria, coma o mar, coma a terra e coma o aire ten que ser de todos.

O dito non quer decir que o noso programa se adira a unha determinada fórmula de economía socialista, pola contra, a U.P.G. deixa indeterminada a maneira de orgaizar a economía. Nós non queremos manifestarnos dogmáticamente sobor deste punto, antes de que a Revolución popular trunfe na nosa terra e antes de que a nosa realidade sexa estudada esaustivamente dentro dun criterio técnico-económico. Nós non queremos poñelo carro diante dos bois. Isto é, queremos proceder cun método marxista. Primeiro, analizala realidade económica e social da nosa área e facela revolución. Despois decidir que fórmula de dirección socialista lle acai a Galicia. Na aitual etapa aceptamos, como posibilidades, dende o sistema de autoxestión ó de planificación estatal, asi coma tódalas combinacións posíbeles. Aínda que a nosa preferencia se incline mais ben do lado dun sistema que teña como núcleo a planificación total. O que si que proclamamos é que a fórmula finalmente elexida terá que obedecer ós seguintes puntos :

1) Propiedade colectiva dos medios de produción. Este é principio básico según o cal a propiedade capitalista será anulada radicalmente.

2) Racionalización democrática da produción. A revolución que nós queremos facer apunta a dous oxetivos. Un, ideolóxico que consiste na abolición da propiedade privada dos medios de produción e que está espresado no punto anterior. Outro de progreso económico que consiste nunha multiplicación da riqueza industrial, nun *desenrolo* industrial ó mesmo tempo que nunha *racionalización* e nunha mellora das industrias esistentes. Este desenrolo e esta racionalización levaráanse a cabo mediante a ampla participación de toda a base do país nun xeito de xestión non soio técnica sinon tamen democrática.

Do mesmo xeito que deixamos indeterminado o sistema de dirección económica, tamen nos reservamos, deica o intre en que as circunstancias económicas estean máis avanzadas, o órgano de poder público (parroquial, municipal, comarcal, nacional, ou federativo) do que ha depender ademestrativamente cada tipo de empresa.

A socialización inmediata non quer decir que o Estado teña que asumir a dirección das empresas denantes de que estea capacitado pra facelo. Despois dun asalto revolucionario ós mandos políticos do país, é fácil atopar entre os asaltantes grandes líderes de masas, grandes políticos, grandes intelectuales, grandes traballadores do Partido revolucionario. O difícil é atopar eficaces e intelixentes deireitores de empresa, porque — por forza — a meirande parte deses homes militan no campo

burgués. Temos que ter moi presente, polo tanto, que a produción non se interrompa no intre da toma do Poder polo pobo. (ver «*Terra e Tempo*» núm. 1 «Encol do punto 6»). En consecuencia o proceso de socialización será así :

1) O capital será inmediatamente espropiado sin indemnización.

2) Os xerentes das empresas (ou propietarios-xerentes) e todo o personal directivo seguirá nos seus postos en concepto de funcionarios do Estado e, como tales serán responsábeles do mantemento da produción.

3) O Goberno i a U.P.G. proveerán á formación acelerada de cadros directivos de ideoloxía e militancia marxista.

4) Nos casos en que por incapacidade ou por razóns de responsabilidades políticas algún dos vellos xerentes teña que ser destituído, poderá ser nomeado pra ese posto algún outro vello directivo, de non haber cadros socialistas en disponibilidad.

5) Estas empresas funcionarán o tempo que seña prudencial polo sistema de autofinanciación. E, mesmo, poderíase ademitir perante este período de transición unha participación dos directivos e de todo o personal nos beneficios das empresas.

6) O Goberno do pobo orgaizará un procedemento de control da produción do xeito máis rápido posíbel. Igoalmente, a introdución de cadros revolucionarios na dirección será o máis rápida que se poida.

7) Cada empresa será fiscalizada dende o primeiro intre por un Comisario do pobo, representante do Goberno popular, asis-

tido dun Consello de Traballadores elixido por sufraxio dos seus compañeiros de traballo.

8) No intre en que esto seña realizábel ténicamente, a produción industrial será reorgaizada dacordo ca fórmula socialista elixida polo pobo.

9) No intre de levar a cabo a reestroituración socialista da produción industrial, e calísquer que seña o sistema de xestión escollido, os vellos xerentes e directivos poderán permanecer nos seus postos, sempre que estean ténicamente capacitados, e — por suposto — na medida en que estean dispostos a colaborar na construción do socialismo en Galicia.

7. A ORGANIZACION ADEMINISTRATIVA DO AGRO GALEGO TERA POR NUCLEO AS AGRUPACIONS TIPO PARRQUIA, QUE SE INTEGRARAN NA BISBARRA. O TERRITORIO URBAN SERA ADEMINISTRADO POR CONCELLOS, COMPOSTOS DE DISTRITOS

O aitual sistema ademministrativo que soporta Galicia non se corresponde, en nada, ca realidade do país. Galicia dende o punto de vista da ademministración non existe. Existen catro provincias sin ningún vencellamento entre elas que dependen directamente do poder central. A provincia de León e a de Lugo están tan relacionadas ademministrativamente como a de Lugo ca da Cruña. A imitación mecánica da división departamental francesa sirveulle ós imperialistas hespañoles, como unha grande arma pra desdibuxaren a nosa realidade nacional. Estas provin-

cias divídense, en canto a ademministración local en municipios. O municipio é unha entidade que se corresponde ca realidade castelán, donde hai grandes pobos concentrados. Pero en Galicia donde a poboación está moito máis diseminada, a entidade natural é a «parroquia». No noso país, o municipio soio se adaita á realidade das grandes e pequenas vilas.

A U.P.G. considera que a supresión das catro provincias galegas é o primeiro paso a dar de cara a unha real organización ademministrativa de nosa nación. Esta operación farase en diversas etapas mediante a fusión das aituás Diputacións, servicios, xefaturas, e delegacións provincíais nos correspondentes orgaísmos de ámbito galego. Non é agora o intre de legislar en materia ademministrativa. Isto farase no seu día. O que agora compre é definir as liñas xerás dunha adaitación do sistema ademministrativo á realidade socio-económica de Galicia.

Outro paso a dar será no que fai á división interior de Galicia. Suprimidas as provincias, habería que estudar, sobor da realidade, unha división en bisbarras. Galicia será pois dividida en unidades tipo bisbarra (tales coma o Valadouro, a Terra Cha, o Baixo Miño, o Ribeiro, Bergantiños, etc.) que abarcarán todo o seu territorio rural. Cada bisbarra estará formada por unha asociación de parroquias. A parroquia, como dixo Castelao, ten de ser a «célula vital da orgaización campesina» («Sempre en Galiza»), baixo a presidencia dun vigairo elixido polos veciños, asistido pola asamblea de todos os veciños maiores de idade que, en concello aberto, tomarán as decisións. O Estado proporcionaralle á parroquia a asistencia ténica necesaria e a

U.P.G. constituirá células a nivel parroquial que levarán o traballo político e orientarán á maioría da poboación.

Nas grandes e pequenas vilas, o orgaísmo local será o concello ou municipio, co seu alcalde ó frente e a sua cámara municipal formada por concellales eleixidos polo pobo. Nós pretendemos unha autonomía municipal meirande que a aitual. Dado o grande desenrolo das nosas grandes vilas, os recursos municipás de hoxe non abondan pra unha urbanización e pra unha racionalización axeitadas. Non embargantes a política urbán da U.P.G. consistirá en dous pasos fundamentais :

1) Unha Lei de Reforma Urbán, semellante á de Cuba, que regule a amortización das vivendas alugadas mediante o capital pagado ó dono en concepto de aluguer, de xeito que, ó ter satisfeito ó dono o precio de custo e un beneficio prudencial, a vivenda pasa a poder do inquilino. A nova construción será exclusivamente estatal. Somentes así quedará solucioado o problema do aloxamento.

2) O chan da vila será nacionalizado e o Estado concederalle o seu uso ó municipio. Pensamos que somentes así se pode levar a cabo un plan de ordeación urbán e planear unha cidade á medida do home e non á medida do especulador.

O territorio urbán estará composto por distritos autónomos. Do mesmo xeito terán autonomía, dependendo do municipio, as parroquias rurales que o arrodean.

No que fai á parroquia, municipio e comarca, a U.P.G. considerase continuadora do programa do desaparecido Partido

Galeguista que dí : «3º Plea autonomía municipal, recoñecendo a persoalidade ademinitrativa da parroquia rural e da comarca con dereito á ademistración dos seus peculiares intereses». Do mesmo xeito, o Estatuto refrendado polo pobo en xunio de 1936 reclama no Título III a) «A orgaización e réxime local de Galicia, sobre as bases do recoñecemento de persoalidade xurídica á parroquia rural e plea autonomía do municipio ; e a división do territorio ós ditos efeutos».

8. A EDUCACION ESTARA O SERVICIO DO POBO

A U.P.G. considera que unha profunda e rápida reforma do insino é un dos ouxetivos inmediatos dunha revolución socialista e cicáis a condición máis importante pra o seu enraizamento. A reforma do insino será, xa que logo, o labor ó que o socialismo galego adicará os seus mellores esforzos, mostrándose intransixente na sua consecución.

Non podemos, dentro do presente programa, facer un pran-texamento total do insino na nova Galicia e moito menos elaborarmos un plan de estudos. Pero de todos xeitos queremos sinalar os principios ós que se ten, por forza, que axustar o futuro sistema educacional, e que son tres :

1. O insino será estatal.
2. O insino será gratuito.
3. O insino será obligatorio.

No que fai ó primeiro principio manifestamonos intransixentemente enemigos do insino privado. Como empresas capitalistas que son (disfrazadas co falso barnís do humanismo dócente) os colexios i escolas privadas de todo tipo pasarán a poder do Estado e os seus locás serán nacionalizados. Os seus antigos propietarios, de estaren debidamente capacitados, e titulados, poderán traballar nos seus centros laborás docentes en calidade de funcionarios do Estado.

O decirmos que o insino será gratuito non se nos oculta o enorme esforzo económico que o Estado socialista terá que facer inicialmente. Pero pensamos que é unha inversión e un esforzo precisos pra acadar o seu fin en si — a educación de *todo* o pobo — e ademais unha condición indispensábel pra o desenrolo técnico i económico.

Derradeiramente coidamos que o insino, pra sere total e masivo, ten que ser obligatorio deica un grado equivalente ó Bachelarato superior. A educación é un ben público do que ningún pai pode privar ós seus fillos. Calisquer neno galego, poderá estudar calisquer especialidade técnica ou universitaria pra a que estea capacitado. O fillo do labrego poderá ser esperto en xenética e calisquer fillo de inxenheiro poderá ser peón si a sua capacidade mental non lle permite outra cousa.

Por outra banda, a U.P.G. condena toda clas de discriminación sexual. Os nenos e as nenas deica os niveles mais altos, recibirán as mesmas insinanzas, nos mesmos centros e nas mesmas aulas. O principio da igoaldade dos dereitos do home

e da muller, manterase dende o primeiro intre, e non se lle dará á nena ningún tipo de instrución especial que tenda a especializala nos traballos domésticos. Agardamos, con esto, que a muller galega medre nun clima de igoaldade e independencia que a libere da postración en que a tiveron enfouzada os prexucios patriarcales, os escrúpulos clericais, o atraso e a miseria.

Dende o primeiro insino as materias teóricas alternaránse cas prácticas, especialmente co aprendizaxe dun oficio manual, cousa obligatoria pra toda a poboación.

Mesmo si Galicia se integra nunha federación ibérica ou europea, o estudo da economía aplicada ás condicións de Galicia terá un lugar importante nos plans de insino. Introducirase tamen o estudo xeneral da socioloxía, da agricultura e da sexualidade.

O sistema do insino debe tender, en tódolos niveles e ponlas, incluída moi especialmente a instrución profesional, á supresión da forma aitual da división do traballo, seguindo nesto os principios esenciais do humanismo marxista. Procurarase unha combinación óptima entre formación xeneral i especialización que satisfaga ó tempo as eisixencias do humanismo e mais as do desenrolo teinolóxico.

As insinanzas técnicas superiores adaitaránse ás eisixencias da produción en cada etapa do desenrolo económico.

A universidade de Compostela será o orgaísmo máisimo da docencia en Galicia. Poderá manter facultades noutros lugares do país e, ó seu redor, estableceráse un Seminario de Estudos Galegos que constituirá — intimamente ligado ó insino — un complexo de institutos de investigación de cada unha das ponlas da ciencia. O número de investigadores e de profesores do Seminario e da universidade será tan grande como seña necesario pra a división dos cursos en grupos, como máisimo de 10 alumnos, especialmente nas clases prácticas e nos seminarios particulares.

Os estudantes universitarios e técnicos terán uns coñecimentos xerais comúns. Sobor da base destes coñecimentos xerais ergueráse pirámides de especialización progresiva. Cada estudante elaborará o seu propio plan de estudos dentro de certas condicións xerais. Os estudantes, corporativamente, terán participación na dirección da universidade e centros técnicos, e mais na confección dos plans xerais de estudos.

Os traballadores do insino, en tódalas súas categorías, precisarán un título universitario e seguirán, ademais, cursos de Pedagogía e Didáctica na Escola Normal. Pra que lles seña automatizado o exercicio da docencia deberán acreditar tanto como a sabiduría, a formación e dotes pedagóxicas.

Nunha primeira etapa levarase a cabo unha campaña pra a extinción do analfabetismo e a formación dos adultos. A divulgación cultural e as Escolas e Universidades Populares pra adultos terán tanta importancia como o insino ordinario.

9. O IDIOMA OFICIAL DE GALICIA SERA O GALEGO, DE INSINO OBLIGATORIO

O lingoaxe é o atributo fundamental do home, o que posibilita a sociedade e, xa que logo, o que posibilita a condición humán. O idioma é a característica fundamental entre as que distinguen unha nacionalidade.

O insino primario débese dar na lingua materna do neno, na que fala na súa casa, como din claramente todos os pedagogos modernos e a doutrina da UNESCO. Polo tanto, o insino nas escolas rurás darase, dende o primeiro intre, en galego, podendo os nenos posteriormente adprender o castelán e outro idioma moderno, como asignatura. Nas escolas donde predominen nenos de lingua materna castelán, o parvulario farase en castelán, e a partir do castelán adprenderan posteriormente o galego. Queremos que o galego chegue a ser a lingua habitual de toda a poboación galega e que toda a poboación galega coñeza tamen o castelán e outra lingua moderna (Ruso, Inglés, Francés ou o que se acorde no seu día).

Os documentos do Estado galego serán reditados en galego. Os documentos da Federación á que cheguemos a pertencer, serán traducidos ó galego pra o seu uso en Galicia.

O pobo traballador (proletarios, labregos e mariñeiros) fala galego na súa inmensa e ausoluta maioría. As clases medias e a burguesía de Galicia falan o idioma oficial : o do Estado anti-galego e a súa fala é un símbolo exterior da súa superioridade social. En consecuencia, existe un complexo de inferioridade

linguístico con relación ó galego que se deriva das condicións de vida baixo o colonialismo e imperialismo de Castela, baixo o despotismo uniformista borbónico e baixo o centralismo burgués : o castelán é a fala dos señoritos, o galego é a fala nosa, a fala dos traballadores.

Pra liberar ó pobo galego da súa esclavitude política e social hai que o liberar deste complexo, que é conseqüencia de aquela esclavitude. Pra escomezarmos, toda a propaganda da U.P.G., Partido dos traballadores de Galicia, estará redaitada en galego.

O noso programa, en materia de idioma, pretende resolver os problemas do pobo e da nación galega, non crear problemas á poboación que non fala a lingoa do país. Por tanto, nunha primeira etapa, o galego será cooficial co castelán.

10. A LIBERACION NACIONAL GALEGA NON DESBOTA O VENCELLAMENTO FEDERATIVO DE GALICIA OS DEMAIS POBOS DA PENINSULA, DE EUROPA E DO MUNDO

A U.P.G. non é separatista. E humanista, revolucionaria e internacionalista. Aspira á unión de tódolos traballadores do mundo, por riba das barreiras de estados, e cree na irmandade e identidade de tódalas nacións do mundo. Neste senso coídamos que a nosa liberación nacional é ante todo, a recuperación do poder sobre nós mesmos, poder que nos foi sustraído polo imperialismo castelán, polo cesarismo borbónico e polo centralismo burgués. Esta liberación nacional comporta o dereito á autodeterminación como temos dito no punto 1. Pero a

U.P.G. insiste en que, á hora de escoller o noso destino, debemos preferir unha unión federativa co resto da Península ibérica. O que supón que Euzkadi e Catalunya se teñan liberado do centralismo burgués e teñan escollido a vía da federación das nacións ibéricas. Supón, asimesmo, que Portugal teña decidido unirse tamén a esta federación ibérica. Nós desexamos que esto ocorra e, nesta liña, tentaremos de procurar sempre o aliñamento das forzas progresistas de Euzkadi e Catalunya — irmáns na opresión — pra combatirmos xuntos ó Estado hespañol que nos aferrolla. Das ruínas dese monstro burgués e racista, que praiticou sempre contra nós o mais venenoso «apartheid» nacerá a federación ibérica que nós arelamos ; a unión europea socialista que nós arelamos e a unión mundial que terá de vir algún día, presupoñen tamen a extinción e a ruína da Hepaña burguesa.

Dos órganos lexislativos da federación, un polo menos (Cámara Alta) estará integrado por representantes das nacionalidades ibéricas — ou dunha federación máis ampla — con total igoaldade de dereitos, sin ter en conta o poder de cada unha, nin a súa poboación. O Estado Galego terá a soberanía en Galicia, podéndolle transmitir á federación tantos poderes como resulten necesarios pra a organización da vida en común. Do mesmo xeito a federación poderá transferir poderes a unha organización mundial que regule a convivencia dos pobos dentro da paz, da axuda mutua e do socialismo. En particular, Galicia transferirá poderes de tipo económico pra facer posíbel unha planificación socialista, que no interés de todos, utilice axeitada-

mente as posibilidades de división do traballo entre as rexións económicas da Península, de Europa ou do ámbito da Federación.

Como revolucionarios aspiramos á instalación do socialismo en todo o mundo. Ademitimos que de xeito transitorio pode instaurarse nunha soia nación. Pero comprendemos que canto máis poboada i económicamente forte seña unha unidade política socialista, mais probabilidades ten de non sere derrubada polo imperialismo e máis polo capitalismo. O noso desexo e, xa que logo, que o socialismo trunfe en toda a Península, en toda Europa i estamos dispostos a colaborar con tódalas forzas que aceiten, como principio a nosa liberación nacional e o socialismo.

Os dereitos políticos dentro do Estado galego corresponderán ós cidadáns galegos. A medida e o xeito en que persoas de outras nacionalidades ibéricas ou de calqueira parte do mundo residentes en Galicia poderán participar neses dereitos, será determñada polos traballadores galegos.

O NOSO NACIONALISMO

1. NACION

a) Nación é unha comunidade estábel historicamente formada, con territorio propio, idioma propio, estroitura socio-económica propia e diferenciada e uns hábitos sicolóxicos propios que se refreixan nunha comunidade de cultura.

b) A nación é, pois, unha realidade oxeitiva cuia existencia non depende de ningún proceso voluntarista. Como tal realidade oxeitiva debe ser o punto de partida de todo análisis real e concreto.

c) Aclarado este punto, compre profundizarmos nos problemas que se prantexan dentro da comunidade galega. Non se pode tratar o problema nacional en astraito, pola contra, débese de analizar dende unha perspeitiva de clas.

d) Agora ben, todo análisis parte dunha *situación concreta*. No noso caso os problemas de clas danse dentro dunha comunidade concreta : Galicia non admite a importación de esquemas, aínda que é totalmente imprescindíbel aproveitarmos a esperencia revolucionaria de todos os países no decorrer do tempo ; pero toda contradición toma uns aspectos concretos e diferenciales no noso pais dados pola propia evolución histórica galega.

e) Por eso os traballadores galegos precisamos dun Partido galego que traballe sobor da realidade galega, sobor da base da súa independencia teórica e práctica de calisquer outro Partido ou direución, establecendo non embargantes as súas relacións a partir dos principios do internacionalismo proletario e da solidariedade con todos os pobos asoballados polo imperialismo.

2. NACIONALISMO, LOITA POPULAR

a) En principio o noso nacionalismo ten a súa base na realidade nacional galega, nas contradicións de clase que se dan nela.

b) Agora compre distinguir entre *ideoloxía* nacionalista e *movimento* nacionalista (nacional-popular).

c) Toda ideoloxía nacionalista en principio é algo indeterminado. Unha ideoloxía nacionalista parte de un análisis astraído do feito nacional, sin analizar e dar unha solución de clas ; e na maioría dos casos básase nunha gran dosis de chovinismo perfectamente utilizado polas clases esplotadoras pra enmascararen a súa esplotación e os antagonismos de clas dentro do país.

d) Un movemento nacionalista (como movemento popular que é) ten unha sinificación de clas concreta en cada situación histórica e refreixa no seu seno as contradicións de clas da sociedade na que se desenrola. Estas contradicións no seno do movemento non son necesariamente antagónicas, pola contra, si a dirección *real* do movemento é atinada serán as propias

contradicións as impulsoras e a súa síntese superadora representará un salto cualitativo no proceso do desenrolo do movemento.

e) Nunha determinada época (por exemplo a revolución francesa) a burguesía era capaz de dirixir un movemento popular, este movemento representaba os intereses da burguesía ascendente e de todas as capas antifeudales. Hoxe, a burguesía é historicamente caduca ; somentes unha clas consecuentemente revolucionaria — o proletariado — pode dirixir un movemento popular.

f) Un auténtico movemento popular nace da aitividade directa do proletariado. Agora ben, un seitor pequeno-burgues *radicalizado* pode dirixir un movemento popular, tendo en conta ademais que na etapa imperialista aitual as contradicións están particularmente agudizadas e sobor de todo si o proletariado se atopa dirixido por unha dirección *reformista* (caso cubano).

g) O movemento nacional-popular galego que hoxe representa a U.P.G., dadas as claras condicións ouxetivas do noso país, ten un contido de clas case evidente. A feble burguesía galega é levada pola propia dinámica do proceso a acentuar a súa dependencia da oligarquía hespañola sendo, polo tanto, *estratéxicamente* incapaz de dirixir o movemento nacional-popular galego, aínda que *táiticamente* pode introducir no seno do movemento a súa ideoloxía reacionaria ; mais ca dirección atinada dos traballadores galegos e a progresiva agudización das contradicións, a política burguesa será desplazada polas masas populares galegas.

3. NACIONALISMO, LOITA ANTIIMPERIALISTA

a) Unha vez asentada a burguesía no poder político as relacións de produción capitalistas caracterizan o noso tempo. O capitalismo foi pasando por cada unha das súas etapas : mercantil, industrial, deica á aitual financeira e a propia dinámica do sistema capitalista de ampliar de cada volta máis o beneficio, o leva, ó asoballamento dos países máis atrasados pra lles zumar a súa riqueza e crear novos mercados pra os seus produtos.

Nesta primeira fase imperialista as distintas potencias e grupos imperialistas chegan ó enfrentamento armado (primeira guerra mundial) pola redistribución das colonias. Eiquí aparece xa o sistema imperialista como un sistema mundial. No decorrer do tempo prodúcese unha nova crise que se resolve na segunda guerra mundial de redivisión do mundo colonial e que trai como consecuencia a hexemonía da superpotencia ianki e a supeditación das demais potencias imperialistas ás súas direitricas.

Hoxe os U.S.A. representan o sistema capitalista mundial, polo tanto a loita contra os U.S.A. e o imperialismo é a loita contra o sistema capitalista mundial.

O imperialismo é a reacción mundial ; contra del érguense : o campo socialista, o proletariado internacional e todas as masas populares do mundo que loitan contra do capitalismo internacional.

b) Pra ver o papel que as revolucións nacional-populares, xogan neste enfrentamento mundial, compre diferenciar moi

nidiamente o nacionalismo da nación opresora e o nacionalismo da nación oprimida.

O nacionalismo da nación *opresora* ten como base o chauvinismo e como fin a explotación dos países *oprimidos*. Isto é así en tódolos casos, dende o nazismo deica os novos xeitos feixistas dos U.S.A. Esta ideoloxía sirve directamente os intereses da oligarquía do país opresor que trata :

1º de xustificar o roubo das riquezas dos demais países ;

2º de enmascarar as propias contradicións de clas, sobornando unha parte do seu proletariado cunha parte da riqueza roubada ós traballadores das colonias.

O nacionalismo da nación oprimida é un movemento popular, que aínda que conserva certos rasgos comúns co movemento democrático-burgués, como é a reivindicación dun *estado-nación* independente, ten na etapa imperialista unhas características que o fan radicalmente distinto dándolle un contido de clas diferente :

1º Porque loitando pola independencia nacional quítalle ó imperialismo a propia base da supervivencia imperialista — as colonias — ó mesmo tempo que agudiza as contradicións no seno do propio país imperialista.

Deste xeito a loita popular pola independencia nacional pasa a ser ouxetivamente un aliado da revolución socialista mundial, xa que loita aitivamente contra o principal enemigo do socialismo e do proletariado internacional ;

2º Sendo o proletariado a única clas historicamente capaz de as dirixir consecuentemente, as loitas nacional-populares tenden, no decorrer da loita, cara ó socialismo, porque os seus oxetivos son fundamentalmente democráticos e de dirección socialista positiva.

Galicia é país asoballado pola oligarquía hespañola, representante do imperialismo no Estado Hespañol; polo tanto o movemento nacional-popular galego representa oxetivamente os intereses dos traballadores galegos i é unha parte da loita internacional polo socialismo.

4. NACIONALISMO, LOITA DE CLASES

a) En principio podemos afirmar que cada proceso social ten o seu propio contido de clas, refreixando no seu seno as contradicións de clas esistentes na sociedade na que se desenrola.

b) Cando se analiza o contido de clase dun movemento popular compre non ficar nun análisis aislado e suxetivo do movemento en canto tal sinon ver a situación histórica na que se desenrola, a situación mundial, e a correlación das forzas en presenza.

c) Compre asimesmo analizar o proceso na súa totalidade, isto é, estudar as posibilidades reais i o sentido da súa evolución.

d) O movemento nacionalista galego tivo en cada etapa histórica un contido de clas diferente representando sempre os intereses das clases que o dirixían.

Hoxe o movemento presenta o seguinte contido :

1º Son varias as clases interesadas na revolución nacional-popular.

2º Estas clases teñen oxetivos comúns — Estado nacional galego, democrático e popular e teñen enemigos comúns : o imperialismo, a oligarquía hespañola e o seu titere franco.

3º A revolución proletaria (socialista) ten pra se poder prantexar eficazmente, que eliminar tódolos problemas de clas que a dificultan.

4º Soio a revolución nacional-popular pode resolver os problemas que impiden o prantexamento inmediato do socialismo.

5º Non é ningunha concesión estratéxica do proletariado cara ás outras clases, xa que unha loita antiimperialista e antioligárquica leva aparelhada a necesidade da dirección proletaria sendo de feito practicamente imposible que permañeza no cadro dunha revolución democrático-burguesa.

6º A revolución nacional-popular demostra na práctica histórica o grande principio que como dixo Marx distingue a revolución proletaria de tódalas anteriores : que o proletariado non soio sonseguirá a emancipación da clase obreira sinon tamén a de tódalas clases i a da sociedade no seu conxunto.

REVOLUCION GALEGA

A) Tras dun estudo do desenrolo historico do noso pais podemos afirmar que, dadas as condicións de opresión colonial, Galicia non coñeceu a revolución burguesa e que polo tanto nunca existiu unha burguesía autónoma galega.

B) A evolución socio-económica galega quedou castrada polo carauter colonialista da política hespañola, e como consecuencia apareceu unha élite colonial que foi o xérmen da aitual burguesía galega, que en ningún intre tivo capacidade política nin forza económica pra sacudir o xugo colonial.

C) Hoxe, na nosa realidade socio-económica danse, ó lado das características dun país sometido polo *vello* colonialismo (refreixado no feito da inesistencia dunhas formas políticas autónomas — Estado Nacional Galego — e no subdesenrolo endémico no que a oligarquía hespañola mantén o noso país), as características propias dun país oprimido polo imperialismo (economía *dual* que mentras produz un grande desenrolo no sector dos servicios, mantén as estroituradas precapitalistas no campo, doutra banda á oligarquía española non lle interesa de ningunha maneira a creación dunha auténtica base industrial en Galicia).

D) Eisí, a nosa patria atópase nunha situación de subdesenrolo (que en algúns seutores chega á auténtica miseria) e dáse a coexistencia de formas precapitalistas (tódalas amplias masas de labregos i artesáns e algunha pequena zona da mariña) con formas capitalistas mais ou menos desenroladas. As relacións económicas que prevalecen son as capitalistas, polo feito de atoparse Galicia integrada nun Estado no que as relacións fundamentais son as capitalistas.

E) Como consecuencia desta situación, as clases no noso país non están claramente delimitadas i existen moitas interrelacións e unha grande flexibilidade e mobilidade nos límites.

Tentaremos a grandes rasgos de asinalar as clases na sociedade galega, cas suas características mais acusadas.

BURGUESIA MEDIA. — Posee casi tódolos seus intereses económicos dentro do país, e pola sua situación respecto da oligarquía ten un dobre carácter : Por unha parte está supeditada ás directrices oligárquicas e pra o bon fin dos seus intereses cómprelle unha estreita colaboración con ela, por outra o proceso de concentración e de progresiva centralización fai que poidan aparecer certas contradicións entre esta clas e a oligarquía hespañola e a política centralista.

Hoxe aínda non podemos coñecer ben as posicións que adoutrará fronte á loita de liberación, pero dada a sua grande debilidadade podemos xa asegurar que as suas reaccións serán sempre moi indecisas.

PEQUENA BURGUESIA. — Dun xeito xeral temos que diferenciar dous tipos específicos :

a) Un que chamaremos *vella* pequena burguesía que se atopa inmersa nun proceso de desaparición (pequenos industriais, pequenos comerciantes, etc.) cujas contradicións ca oligarquía hespañola agudízanse cada vez máis e que a única posibilidade de supervivencia como clase que lle queda é a revolución nacional-popular.

b) A *nova* pequena burguesía, que se atopa en auxe, e que nace do propio proceso de evolución neocapitalista (técnicos, oficinistas, etc.) que se atopan nunha situación de semiproletarios ; pero que participan, en certo grado, da ideoloxía burguesa. Non embargantes o subdesenrolo do noso país fai que este seutor non teña aínda unha grande importancia coantitativa.

Por outra banda dentro desta clasificación xeral compre diferenciar tres tipos, que teñen unhas características peculiares dadas mais que pola súa situación económica pola súa situación dixamos xeográfica :

1. — *Urbana.* Na súa maioría pertence á *nova* pequena burguesía ; pode chegar a constituir unha ampla masa popular alineada do lado do proletariado industrial.

2. — *Vilega.* A súa proximidade ó campo dalle uns xeitos característicos. Ten unha grande importancia polo feito de que no noso país son moi numerosas as pequenas vilas, que teñen ademais unha grande incidencia sobor do campo.

3. — *Campechina.* Afincada no campo padece boa parte da caótica situación deste ; as contradicións que ten co campesiñado son mínimas comparadas cas que ten ca oligarquía.

CAMPESINADO. Representa perto do 70 % da poboación galega. O campesiño galego atópase nunha situación cuasi-feudal, nunha situación de esgotación e de miseria dinas da Edade Media. E o campesiño quén mais directamente padece a opresión imperialista da nosa Patria. Por eso é o campesiño o gran arsenal da revolución nacional-popular.

Pero como clase non ten capacidade histórica pra dirixir correctamente o movemento ; necesita a dirección da única clase capaz e consecuentemente revolucionaria : O proletariado.

PROLETARIADO. Representa aproximadamente o 20 % da poboación. Froito da nosa situación o proletariado galego ten unha configuración bastante complexa. Imos distinguir esencialmente tres tipos de obreiros :

1. — *Industrial.* Situado en tres núcleos importantes (Ferrol, A Cruña, Vigo) representa a parte máis preparada e combativa, e aínda que o movemento orgaizado está nos seus comezos, está destinado, á larga, a ser a cabeza da revolución nacional-popular. A súa relativa debilidade coantitativa ven en certa forma compensada pola súa relativa concentración.

2. — *De taller.* Traballa na vella situación patronal, e na súa gran maoría está situado nas vilas. Son todos eles de procedencia labrega i a súa vinculación co campo é moi forte.

3. — *Mariñeiro*. Dentro da mariña distínguese unha parte que traballa nas grandes empresas con división do traballo, e por outra a grande maioría que traballa en unidades productivas pequenas. Pesia a que pola súa concentración lembran respectivamente cada unha das divisións anteriores as súas específicas condicións de traballo distíngueos moi nítidamente delas.

F) Das condicións estabelecidas deica agora e deste cativo análise que vimos de facer podemos concluir resumindo que :

A contradición entre opresores i oprimidos — o imperialismo, a oligarquía hespañola, os seutores medios antinacionais e tódolos seus aliados *contra* o pobo galego cos seus traballadores ó frente — é o enfrentamento entre Revolución e Contrarrevolución.

¿Cál será o camiño da Revolución Galega ?

1º A loita do pobo oprimido contra os seus opresores *non* poderá ser estrictamente socialista porque :

A) non existe nin a base industrial nin o desenrolo técnico que permitan a edificación dunha economía socialista ;

B) na loita revolucionaria, a única posíbel i eficaz que hoxe podemos plantexar na comunidade galega :

a) non soio loitará o proletariado, e cada clase ten as súas reivindicacións específicas e móvese polas contradicións que lle son propias ;

b) Dada a debilidade *coantitativa* do proletariado industrial temos — os traballadores galegos — que atraemos ó campo revolucionario a tódalas capas populares, cuos problemas e contradicións impiden o prantexamento inmediato do socialismo.

2º A revolución galega *non* poderá ser *democrático-burguesa* porque :

a) O imperialismo (capitalismo internacional) impedirá calquer intento de implantación dun capitalismo nacional ;

b) Pola incapacidade de dirección da feble burguesía galega.

Polo tanto a Revolución Galoga atravesará, necesariamente, por *duas* fases : a revolución nacional-popular i a revolución socialista, que á súa vez teñen que pasar por múltiples etapas.

Revolución nacional-popular. — Será a loita dos labregos, obreiros, mariñeiros e tódalas amplias masas populares galegas, *dirixidas polo proletariado galego* ; sobor da base da alianza estratéxica dos traballadores con tódolos patriotas, contra o imperialismo e os seus aliados (opresores reais da nosa Patria).

A Revolución nacional-popular establecerá un Estado Nacional Galego, que politicamente adoutará un sistema democrático de novo tipo ; frente á democracia formal dos países capitalistas unha democracia que sirva os intereses das masas populares galegas ; unha democracia ampla e popular que exerza a ditadura sobre as capas antinacionais, sobre os enemigos do pobo galego.

Esta etapa, dirixida polo proletariado, ten xa no seu principio o xérmen socialista e a medida que se desenrole e consolide

irá creando as condicións ouxetivas (económicas, políticas e culturais) da revolución socialista.

Na Revolución nacional-popular galega en principio podemos observar dúas etapas claramente definidas :

a) Etapa de *sensibilización* : dado o baixo nivel actual da conciencia nacional galega e a falta dun movemento obreiro forte, faise necesaria unha etapa na que prevalecerá dentro do traballo político o labor de sensibilización e concienzación, que encete o proceso da creación das condicións subxetivas que permitan o prantexamente eficaz dunha opción revolucionaria no país.

b) Etapa violenta ou de loita armada : a experiencia revolucionaria de tódolos países ó traveso de tempo, enséñanos ós traballadores galegos, que toda transformación social radical é necesariamente violenta ; sendo as clases reaccionarias no poder as que nos fan tomar este camiño xa que elas sírvense da violencia reaccionaria pra manter a opresión do pobo.

A violencia é un dereito lexítimo dos asoballados pra se liberaren do xugo da opresión. Non podemos saber hoxe as formas específicas que esta vai revestir no noso país ; pero o que si está moi claro é que haberá loita e que será violenta.

Respeito da Revolución Socialista, soio podemos afirmar que si a dirección da etapa democrático-popular é acertada e se eliminan dende o primeiro as trabas pra o paso ó socialismo, desplazando e aislando a tódolos elementos antisocialistas, a Revolución será pacífica.

LOITA NACIONAL - POPULAR

(Separatismo, Federalismo)

Aclarado xa o noso nacionalismo i a necesidade histórica da loita nacional-popular, imos pasar ó estudo dunha serie de principios e términos políticos que compre esclarecer.

Un dos principios fundamentais do que parte toda loita de liberación, é o dereito dos pobos á autodeterminación, é decir, o dereito dos pobos a elixiren libremente o seu destino, a elixiren o propio sistema económico i o propio sistema político. Polo tanto a primeira condición esencial pra a autodeterminación dun país é a súa liberdade : un pobo non pode autodeterminarse libremente si está sometido a un sistema alleo.

Agora ben, un pobo non é libre senon posee as súas institucións o que no noso caso é un Estado Nacional Galego, democrático i ó servizo do pobo.

SEPARATISMO. — E este un termo reaccionario que tenta enmascarar o verdadeiro sentido das loitas populares. Si por separatismo se entende o feito de que os asoballados queiran sacudirse do xugo da opresión da oligarquía representada polo Estado hespañol, efectivamente os revolucionarios galegos somos separatistas.

De feito, a única unidade *real* que existe é a da oligarquía i a da explotación, sendo pola contra e destitadamente, as relacións entre os pobos de rivalidade e dunha tremenda insolidari-

dade ; a soia unidade que os nacionalistas queremos desfacer é a da oligarquía, destruindo o seu aparato, o Estado hespañol.

PARTIDO UNICO. — O partido único no Estado español é a tese sustentada polos reformistas :

a) Un soio partido non pode dirixir ó tempo as loitas nacionais-populares específicas (catro) ;

b) Sendo as loitas nacional-populares específicas de cada país (cunha parte universal, correspondente á situación histórica) a tese do partido único de feito rechaza estas loitas ;

c) A tese do partido único soio pode favorecer á oligarquía financeira, e nunca á clase obreira, pois fronte a esta predicada «unidade» — inesistente — na práctica cada vez é maior a separación entre os proletarios dos países do Estado hespañol.

FEDERALISMO. — Na postura dos federalistas existe un erro de prantexamento.

1º O Federalismo presupón sempre a plena liberdade dos federados, da que a liberación real do país é a condición «sine qua non» dun prantexamento federalista. Polo tanto a posíbel discusión federalista é un problema postrevolucionario.

2º O «Federalismo» é unha forma encuberta da tese do partido único, poisto que na realidade a dirección desta federación é única e central ; e única é a liña estratéxica.

3º De feito os federalistas refusan a loita nacional-popular e negan as posibilidades revolucionarias das masas populares ó excluír a pequena burguesía.

INTERNACIONALISMO. — Nacionalismo e internacionalismo non son escluintes e nin xiquera se opoñen, porque :

1º A loita nacional-popular, posee unhas características específicas do país, este é o seu carácter particular, pero ouxetivamente atópase incluída na loita internacional, este é o seu carácter internacional ;

2º A base do internacionalismo é o mutuo recoñecimento e respecto nacional. A base da loita nacional, internacional é respetar o carácter particular das revolucíons nacionais, é respetar a independencia de tódolos movementos revolucionarios ;

3º As conquistas dos revolucionarios galegos, favorecen ouxetivamente as loitas dos demais países, ó debilitar ó enemigo común : o Estado hespañol. O internacionalismo básase na comunidade de intreses das loitas nacionais (ouxetivos comús, enemigos comús) e o respecto á independencia destas loitas é o único camiño verdadeiramente internacionalista.

Os «internacionalistas» parten dunha idealización do internacionalismo, de non ter en conta a súa base real, e frecuentemente rematan en soños de «revolución mundial». Contra-poñer mecánicamente nacionalismo e internacionalismo é, no fondo, pura metafísica e un antigo erro que xa Lenin lle criticou a Rosa Luxemburgo.

A loita da U.P.G. :

1º Non é separatista. E unha loita de liberación nacional.

2º E internacionalista ; a nosa loita nacional-popular é aliada do socialismo internacional.

3º Non desbotamos a posibilidade dun fronte revolucionario nos países oprimidos polo Estado hespañol.

4º Alcanzada a liberación galega as relacións con outros países poden alcanzar dende o extremo dunha independencia total deica ó dunha federación ou unha simple autonomía. Señala o que seña, creemos firmemente que as relacións cos outros países do actual Estado hespañol serán especialmente fraternales polas múltiples condicións históricas, xeográficas, políticas i económicas que o aconsellan.

LABREGOS, OBREIROS E MARÍNEIROS DE GALICIA
UNIDEVOS !

TRABALLADORES DE TODO O MUNDO
E POBOS ASOBALLADOS : UNIDEVOS !

VIVA GALICIA CEIBE E SOCIALISTA !

VIVA O INTERNACIONALISMO PROLETARIO !

INTERNACIONAL

*En pé os escravos da terra !
En pé os que non teñen pan !
A nosa razón forte berra
O trunto canta en volcán
Crebemos o xugo do pasado
Pobo de servos, ergue xa !
O mundo vai ser transformado
E un orden novo vai reinar*

*Axuntémonos todos
E a loita final
O xénero humano
Forma a internacional*

bis

*Non hai salvadores supremos,
Nin rei, nin tribuno, nin dios
Temos que salvarnos nós mesmos
O pobo traballador !
Pra que nos devolvan o roubado,
Pra derrubar esta prisión
Batamos no lume sagrado
Ferreiros dun mundo mellor !*

IMPRIMERIE - EDITIONS
LA RUCHE OUVRIERE
10, rue de Montmorency — Paris - 3^e